

Teksti: Maria Loikkanen

Harri Oksanen – Pokkiainen
Karisto 2003
Sivuja 30
Kuvitus: Harri Oksanen

Esikoiskirja suomalaiseman pienestä eläjästä

Suhteutettuna siihen, että *Pokkiainen* on satukirja, sen sävy on jokseenkin surullinen ja melankolinen. Pokkiainen on nimittäin pieni ja arka suo-olento, joka enimmäkseen pelkää ja säikkyä asioita. Pokkiaisen sateen täyttämä suo-elämä vaikuttaa olevan yhtä suurta vastoinkäymistä, jossa on vain harvoja valopilkkuja. Kuitenkin ne valopilkut joita siinä on, saavat Pokkiaisen kokemaan uusia asioita ja miettimään tunteitaan. Pokkiainen joutuu myöntämään yksinäisyytensä, mutta myös senkin että se viihtyy yksin, koska pelkää, että muut eivät ymmärrä.

Suo-olennon pelko kohdistuu sen omaan olemukseen, kiilluviin silmiin, piikitukkaan ja rääkyvään ääneen, joita se itse pitää vastenmielisinä. Tarinasta välittyy hyvin Pokkiaisen pelko siitä, että muutkin olennot jakavat Pokkiaisen pelon sen omaa olemusta kohtaan. Pokkiaisen silmien kautta tarina kertoo myös suolla elävien keijujen elämästä, sillä suolla liikkueensa se tarkkailee keijuja kantaen huolta siitä, kuinka nämä selviävät suon vaihtelevissa olosuhteissa. Pokkiaisen huoli kertoo myös sen lämpimästä sydäimestä, sillä se koettaa auttaa keijuja, vaikka häpeää omia huolensekaisia tunteitaan tuntiessaan niiden vuoksi itsensä hölmöksi.

Sadun surullinen ja melankolinen sävy särkyä Pokkiaisen mielteiden ja tekojen kautta tarinan loppua kohden. Pokkiainen kasvaa vähän kerrassaan rohkeammaksi ja tajuaa selviävänsä jopa sille kipeää tekevistä auringosta kuun ja oman kekseliäisyytensä avulla. Vaikka tarinan lopussa aurinko ei paistakaan, ja miksi pitäisikään, pimeää yötä jää valaisemaan tähtien kimmellys taivaan täydeltä. Illan ja kuun tuoman helpottavan valon tullessa Pokkiainen osaa jo nauraa helpotustaan häpeämättä omaa ääntään.

Harri Oksasen siro, persoonallinen ja kauniisti väritetty kuvitus antaa tarinalle elävyyttä, jota ilman se olisi vain varjo siitä, mitä se on nyt. *Pokkiaisen* melankolisuus ei leikkaa sadulta siipiä, sillä sen loppua kohden vähentyessä syntyy vaikutelma pienen olennon kasvamisesta melankolian ylitse, koska se oppii tuntemaan itsensä ja voimansa paremmin. Kirja sopii niin nuorille kuin vanhoille.